

Posudek vedoucí bakalářské práce Hany Chovanové

Odras argentínskej histórie v poviedkach Félixu Bruzzoneho

Bakalářská práce Hany Chovanové je zajímavá v několika ohledech: studentka zvolila současného autora, Argentince Félixu Bruzzoneho, který je v českém prostředí téměř neznámý; vybrala dílo 76, které vyšlo poprvé v roce 2007 a je tedy spjato již s 21. stoletím, zároveň však odkazuje ke století minulému, konkrétně k roku 1976. Ten je symbolický ve dvou rovinách: autor se toho roku narodil a v Argentině proběhl vojenský puč, který zemi až do r. 1983 uvrhl do kruté diktatury, která je dodnes pro obyvatelstvo traumatem. A v neposlední řadě se jedná o soubor povídek, tedy žánr, který nebývá tak často předmětem studentských prací, ale který si rozhodně pozornost zaslouží, už kvůli silné hispanoamerické tradici.

H. Chovanová se tedy ve své práci musela pohybovat mezi dvěma póly: historickou skutečností a jejím literárním ztvárněním. Bohužel právě vztah mezi literárním textem a historickým kontextem není vždy zcela jasně vymezen; jde o to zmapovat skutečné *desaparecidos*, nebo analyzovat, jak je tematika zpracována literárně?

Přesto práce přináší řadu zajímavých poznatků a aspektů. Autorka seznamuje čtenáře s bouřlivými dějinnými událostmi, s hrůzami diktatury a především s fenoménem tzv. *desaparecidos*, tedy zmizelými osobami, které diktatura sprovoďila ze světa a snažila se je i vymazat z paměti.

Autorka zdůrazňuje, že sám Bruzzone je potomkem *desaparecidos*. Jeho rodiče byli uneseni a on je vlastně nikdy nepoznal. Proto jsou jeho povídky silně autobiografické, on sám by mohl být jednou z postav. Téma paměti a nutnosti představit si a „vymyslet“ chybějící matku a otce se tak táhne dílem jako červená nit. Hana Chovanová si všímá opakujících se rysů a motivů, např. toho, že Bruzzoneho hlavní postavy většinou nemají jméno – jejich identita je tak vratká a neúplná; na rozdíl od postav vedlejších.

Analýza povídek je většinou zdařilá. H. Chovanová vychází především z jednání postav a z historických souvislostí; velmi zajímavá je kapitola o symbolice vody a rovněž o Španělsku ztělesňujícím v očích postav naději v lepší budoucnost.

Za slabší považuji část věnovanou povídce jako žánru. Autorka zmiňuje opravdu jen velmi stručnou slovníkovou definici. Je samozřejmé, že vymezení povídky je obtížné a pojednání o jejích zákonitostech přesahuje možnosti bc. práce, zároveň ale určitě stálo zato všimnout si určitých parametrů a prvků v souvislosti s tím, jak fungují/nefungují v postmoderní povídce 21. století a konkrétně v Bruzzoneho textech. Proto bych se k této otázce ráda vrátila v diskusi: Jak žánr povídky určuje podobu Bruzzoneho historické a autobiografické reflexe a naopak, jak úzké sepjetí s dějinami ovlivňuje povídkový text?

Co se týče formální stránky, práce odpovídá nárokům kladeným na tento typ textu. Hana Chovanová prokazuje schopnost pracovat s primární i sekundární literaturou a hlavně je propojit. Rovněž jazyková a stylistická úroveň je až na malé výjimky odpovídající.

Celkově tedy považuji práci Hany Chovanové za zdařilou, oceňuji výběr tématu, práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

Praha, 28. 8. 2019

Mgr. Dora Poláková Ph. D.